

พฤติกรรมในการปนภาษากับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา

ทัศนคติต่อภาษา (language attitude) เป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์ต่อการปนภาษา เนื่องจากถ้าผู้พูดมีทัศนคติที่ดีต่อการปนภาษา น่าจะมีการปนภาษาในการสนทนามากกว่าผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการปนภาษา แต่พฤติกรรมที่แสดงออกจริงนั้นอาจแสดงผลคล้ายตามกันหรือขัดแย้งกันก็ได้ การแสดงผลคล้ายตามกันเช่น การที่ผู้พูดมีทัศนคติทางลบต่อการพูดปนภาษาและมีความถี่ในการใช้การปนภาษาน้อย ส่วนการแสดงผลขัดแย้งกันเช่น ถึงแม้ผู้พูดมีทัศนคติทางลบต่อการพูดปนภาษาแต่ก็ยังมีการพูดปนภาษาในความถี่ที่มากพอสมควร อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532) ได้ให้นิยามไว้ในหนังสือคำจำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคมว่าทัศนคติต่อภาษาหมายถึง ค่านิยมหรือความคิดเห็นเกี่ยวกับฐานะ ความถูกต้องและความบริสุทธิ์ของภาษาใดภาษาหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องทางสังคม เพราะตามความเป็นจริง ถ้าพิจารณาจากโครงสร้างหรือลักษณะทางภาษาแล้ว ไม่อาจกล่าวได้ว่าภาษาใดสูงหรือไพบีระกว่าอีกภาษาหนึ่ง ทั้งนี้เพราะทุกภาษาต่างก็มีโครงสร้างและคุณสมบัติที่สมบูรณ์ในตัวของมันเอง

พฤติกรรมในการปนภาษาในที่นี้คือการแสดงออก การปฏิบัติหรือการพูดภาษาอังกฤษปนภาษาไทยในการเรียนการสอนนั่นเอง ผู้วิจัยเห็นว่าพฤติกรรมในการปนภาษานี้ มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติเกี่ยวกับการปนภาษา เนื่องจากทัศนคติที่มีต่อการพูดปนภาษาถือเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อปรากฏการณ์การปนภาษาที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยจึงทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนของกลุ่มตัวอย่างคืออาจารย์ทั้ง 3 สาขาวิชาคือ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาไทย เพื่อนำมาศึกษาว่าทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา จะมีผลสอดคล้องหรือขัดแย้งกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงในการเรียนการสอน

5.1 พฤติกรรมในการปนภาษา

จากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมในการปนภาษา ซึ่งวิเคราะห์จากความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทยในการเรียนการสอนของอาจารย์ทั้ง 3 สาขาวิชา คือ รัฐประศาสนศาสตร์ ภาษาอังกฤษและภาษาไทย ผลการวิจัยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11

พฤติกรรมการปนภาษาของ 3 กลุ่มสาขาวิชา

สาขาวิชา	ทำการสอน / ข้อความ	พูดปนภาษา / ข้อความ	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษ	3938	194	4.93
รัฐประศาสนศาสตร์	4160	119	2.86
ภาษาไทย	4114	44	1.07

จากตารางสามารถอธิบายได้ว่าสาขาวิชาทั้ง 3 มีพฤติกรรมในการปนภาษาที่แตกต่างกัน กล่าวคือ สาขาวิชาภาษาอังกฤษทำการปนภาษาสูงสุดคือร้อยละ 4.93 รองลงมาคือสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ทำการปนภาษาร้อยละ 2.86 ส่วนสาขาวิชาภาษาไทยทำการปนภาษาน้อยที่สุดคือร้อยละ 1.07 เท่านั้น ผู้วิจัยจึงได้คำนวณค่าไคสแควร์เพื่อหาคำตอบว่าการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนของอาจารย์กับสาขาวิชาที่สอนนั้น มีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ ในการคำนวณค่าไคสแควร์ต้องกำหนดสมมุติฐานว่าง (H_0) ด้วยและพยายามพิสูจน์สมมุติฐานนี้ ถ้าค่าไคสแควร์ทำให้เราปฏิเสธสมมุติฐานว่าง เราต้องยอมรับสมมุติฐานตรงข้าม (H_1) โดยได้กำหนดสมมุติฐานไว้ 2 ข้อดังนี้

H_0 - การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนของอาจารย์กับสาขาวิชา
ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน

H_1 - การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนของอาจารย์กับสาขาวิชา
มีความเกี่ยวข้องกัน

จากการคำนวณค่าไคสแควร์ ผู้วิจัยพบว่าค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้คือ 99.4149 และค่าไคสแควร์ที่ 0.01 มีค่า df (degree of freedom) ที่ 2 เท่ากับ 9.21034 ดังนั้นค่าไคสแควร์ที่คำนวณได้จึงมากกว่าค่าไคสแควร์ในตารางเพราะฉะนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐาน H_0 ที่ตั้งไว้ ซึ่งผลที่

วิเคราะห์ได้สนับสนุนสมมุติฐาน H 1 จึงสามารถสรุปได้จากการหาค่าไคสแควร์ครั้งนี้ว่าการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยกับสาขาวิชามีความเกี่ยวข้องกัน

เมื่อได้ศึกษาพฤติกรรมในการปนภาษาของกลุ่มสาขาวิชาทั้ง 3 ผู้วิจัยพบว่ามีความแตกต่างกันไปในแต่ละสาขาวิชา ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาต่อไปว่าทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้น มีผลต่อพฤติกรรมในการปนภาษาในการเรียนการสอนหรือไม่ ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

5.2 ทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย

ทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้น ถือเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ซึ่งมุ่งศึกษาความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่มีต่อการปนภาษาของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 สาขาวิชา ซึ่งจะสะท้อนให้ทราบความรู้สึกว่ายอมรับการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยหรือไม่ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมในการเรียนการสอนว่าสอดคล้องหรือขัดแย้งกับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา

ทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาในที่นี้ ผู้วิจัยแยกออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. ทัศนคติทางบวกต่อการปนภาษา หมายถึง ทัศนคติที่ดีต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย
2. ทัศนคติทางลบต่อการปนภาษา หมายถึง ทัศนคติที่ไม่ดีต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย

จากการศึกษาในส่วนของทัศนคติที่มีต่อการปนภาษานั้น ผู้วิจัยใช้วิธีสัมภาษณ์ความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่อาจารย์แต่ละท่านมีต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย โดยเป็นการสัมภาษณ์ด้วยคำถามว่า “อาจารย์มีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการปนภาษา และอาจารย์คิดว่าอาจารย์พูดปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนบ้างหรือไม่” โดยการสัมภาษณ์ด้วยคำถามนี้ ไม่ได้มีการบันทึกเทป แต่ได้จดบันทึกมาทุกคำพูด (direct quote) และในส่วนนี้ผู้วิจัยได้ประเมินคำพูดออกเป็น 3 แบบตามทัศนคติ คือ

1. เห็นด้วย หมายถึง ยินยอม เห็นพ้องด้วยกับการใช้ภาษาในการเรียนการสอน
2. เป็นกลาง หมายถึง ไม่น้อมเอียงไปทางใดทางหนึ่ง คือไม่ได้สนับสนุนให้มีการใช้การปนภาษาในการเรียนการสอนแต่ก็ได้ชี้ขวงการใช้การปนภาษาในการเรียนการสอน
3. ไม่เห็นด้วย หมายถึง ไม่ต้องการให้มีการใช้การปนภาษาในการเรียนการสอน

ต่อไปนี้เป็นตารางแสดงความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการพูดปนภาษา

ตารางที่ 12

ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการพูดปนภาษา

ลำดับที่ / สาขาวิชา	ความคิดเห็นของการพูดปนภาษา	ทัศนคติ
รัฐประศาสนศาสตร์		
ท่านที่ 1	อาจารย์เห็นว่า การพูด code-mixing มีความจำเป็นมาก ในการสอน เพราะทำให้การสื่อความหมายของคำเข้าใจง่าย ไม่ต้องอธิบายมาก หากไม่ใช้ code ทำให้สอนไม่ค่อยได้	เห็นด้วย
ท่านที่ 2	การใช้ code นี้ผมต้องใช้ แต่ก็ไม่ทราบว่าทำไมถึงต้องใช้ อาจเป็นเพราะความเคยชินและ feeling ที่แสดงออกมาก็จะรู้เรื่องกว่าพูดภาษาไทยล้วนๆ	เห็นด้วย
ท่านที่ 3	ครูจะพูดบ่อยมากในขณะที่มีการเรียนการสอน นิสิตที่จด lecture จะทราบดี คือมันจะมีที่มาที่ไปอย่างไรไม่รู้ อธิบายไม่ถูก แต่ใช้แล้วมีความรู้สึกว่ามันจะเข้าใจ	เห็นด้วย
ท่านที่ 4	การจะปนภาษาหรือไม่ปนนี้ขึ้นอยู่กับคนที่เราคุยด้วย หรือสนทนาด้วย กับเพื่อนก็อย่างกับเด็กก็อย่าง ในเวลาอิสระก็อย่างในเวลาสอนก็อย่าง ไม่มีอะไรเป็นหลักการตายตัว การปนภาษาไม่ใช่ราชาศัพท์นี่แต่ผมเห็นด้วยนะ	เห็นด้วย
ท่านที่ 5	ก็ดีนี่ครับ พูดปนภาษานี้เพื่ออะไรดี น่าจะเป็นเพราะว่า บางทีภาษาไทยเรายังไม่มีอะไรที่จะบ่งบอกอารมณ์ของคำที่เราคิดจะพูดได้ดีเท่าภาษาอังกฤษ ก็เลยต้องยืมเขามาใช้เสียหน่อย คำยืมไง ไซ้ไหม	เห็นด้วย

ลำดับที่ / สาขาวิชา	ความคิดเห็นที่มีต่อการพูดปนภาษา	ทัศนคติ
ภาษาอังกฤษ ท่านที่ 1	<p>ครูว่ามีความจำเป็นในการพูด เพราะเนื้อหาวิชาในสาขานี้ต้องใช้ code อย่างมาก เพราะทำให้เรารู้สึกว่า feeling มันคล้อยตามไปกับคำพูดที่เราพูดออกไป แต่ที่พูดออกไปนั้นไม่ใช่เพื่อความสะใจ หรือสร้างภาพพจน์ที่ไม่ดีออกมาหรอกนะคะ</p>	เห็นด้วย
ท่านที่ 2	<p>ครูก็ไม่ได้สังเกตว่าใช้ code มากน้อยแค่ไหน แต่เท่าที่ทราบก็คือได้ใช้ แต่มันออกมาโดยอัตโนมัติ ซึ่งคิดว่า code ที่ได้ใช้นั้น ทำให้นิสิตมีความเข้าใจกับความหมายมากขึ้นนะ</p>	เห็นด้วย
ท่านที่ 3	<p>อาจารย์คิดว่าการใช้ code ที่ว่านี้ก็มีจำนวนมากนะคะ เพราะว่าในสาขาวิชานี้ การเรียนการสอนเราเป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงทำให้บางทีการนึกคำพูดที่ใช้สอนก็เลยเป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน แล้วค่อยมาแปลความหมายเป็นภาษาไทย หรือไม่รู้ก็เลยไปใช้ภาษาอังกฤษเสียเลย ก็เลยกลายเป็นปนภาษาออกมา</p>	เห็นด้วย
ท่านที่ 4	<p>ภาษาทางการเรียกว่าอะไรนะคะ code-mix หรือ มันคืออะไรที่ผูกติดกับคนไทยไปแล้ว เพราะถ้าเราคิดว่ามันไม่ได้เสียหายอะไรก็พูดเถอะ ครูนี้รู้ตัวเลยว่าพูดบ่อย เพราะอยากให้เด็ก absorb ศัพท์หรือไอ้ vocab นี้เข้าไป มันก็น่าจะเป็นผลดีใช่ไหม</p>	เห็นด้วย
ท่านที่ 5	<p>ก่อนอื่นเราต้องรู้ก่อนว่าเราพูดคำไหนและพูดกับใคร อย่างอาจารย์คุยกันตามห้องนี่ลองมาจดดูสิ แทบจะจดไม่ทัน อย่างในการเรียนการสอนถ้าจะ mix ต้องดูว่าเด็กจะรู้เรื่องไหม ครูเห็นว่าเราต้องดูจากคู่สนทนาเป็นหลัก ไม่ใช่แค่เราชอบ mix เราก็ mix ไปเรื่อยเปื่อย ถ้าเราไปซื้อของในตลาดสดยังงี้ก็ไม่ mix ถึงจะเป็นคนชอบ mix ขนาดไหนก็ตามเถอะ</p>	กลาง

ลำดับที่ / สาขาวิชา	ความคิดเห็นที่มีต่อการพูดปนภาษา	ทัศนคติ
ภาษาไทย ท่านที่ 1	ครูใจกว้างนะ ถึงจะสอนภาษาไทยก็เถอะ บางทีที่ต้องใช้มันก็ต้องใช้นะ คนเราต้องมีการยืดหยุ่นบ้าง ไม่ใช่อะไรก็ต้องภาษาไทยตลอด บางทีก็มีอย่างนี้ก็เรียก sheet หรือบางที drop-add มันก็ประหยัดคำพูดได้นะ	เห็นด้วย
ท่านที่ 2	โอ๊ย เดี่ยวนี้พูดกันเยอะ ขนาดเวลาเราดูเค้าอ่านข่าวบ้าง ให้สัมภาษณ์บ้างก็เห็นพูดกันโครมๆ ครูไม่รู้หรือคณะว่าพูดหรือไม่ มากน้อยยังไง แต่ก็คงพูด ไม่ผิดหรือคณะเป็นเรื่องของความสมัครใจมากกว่า แต่ก็อย่าเพลิดเพลีนจนลืมภาษาพ่อภาษาแม่เราแล้วกัน	กลาง
ท่านที่ 3	ครูคิดว่าครูไม่ค่อยใช้ เราน่าจะใช้คำไทยมากกว่า หากครูใช้ก็น่าจะเป็นคำยืมจากภาษาอังกฤษมากกว่า แต่ก็ไม่ได้ใช้ปะปนกับการสอนภาษาไทย เพราะน่าจะทำให้เกิดความสับสนของความหมายนะ ก็แล้วแต่คนนะ	กลาง
ท่านที่ 4	ครูไม่ใช่เลยละ เราต้องอนุรักษ์ภาษาไทยไว้ เราก็ใช้ภาษาไทยอยู่แล้วและไม่มีความจำเป็นอะไรที่ต้องนำคำต่างประเทศมาใช้ อาจจะทำให้นิสิตเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทย เพราะถึงอย่างไรเราก็เป็นคนไทยต้องรักษาเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทยไว้ให้มากที่สุด เพราะเป็นมรดกของชาติ	ไม่เห็นด้วย
ท่านที่ 5	ผมจะไม่ใช้เลยเพราะว่าในการเรียนการสอนภาษาไทยนี้ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ เนื่องจากพวกเราเป็นคนไทย มีวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติไทย การยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้จึงไม่เหมาะสมกับการสอนภาษาไทย ดังนั้นครูคิดว่าไม่น่าจะเกี่ยวข้องกัน แต่ด้านนอกห้องสอนก็ไม่แน่นะ คงมีบ้างเพราะเราไม่ต้องการระวัง	ไม่เห็นด้วย

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า ทักษคติของอาจารย์ในแต่ละสาขาวิชาที่มีต่อการพูดปนภาษานั้น มีความแตกต่างกันคือมีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการพูดปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ซึ่งสามารถแสดงได้ด้วยตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 13

ทัศนคติของอาจารย์ในแต่ละสาขาวิชาที่มีต่อการพูดปนภาษา

กลุ่มอาจารย์	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	เป็นกลาง	รวม
รัฐประศาสนศาสตร์	5	-	-	5
ภาษาอังกฤษ	4	-	1	5
ภาษาไทย	1	2	2	5
รวม	10	2	3	15

จากการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่าทุกๆท่านที่ทำการสอนในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เห็นด้วยกับการปนภาษา อาจเนื่องมาจากสาขาวิชานี้มีความเกี่ยวข้องและมีความจำเป็นที่จะต้องปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและอาจจะต้องการเน้นข้อความเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจแม่นยำในความหมายของศัพท์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น อีกทั้งได้ศึกษาภาษาอังกฤษไปในเวลาเดียวกัน จึงทำการปนภาษาในการสอน และมีทัศนคติทางบวกคือมีความคิดเห็นที่คล้อยตามต่อการปนภาษานั้นหมายถึงการยอมรับที่จะให้มีการปนภาษาเกิดขึ้นในการเรียนการสอน ส่วนกลุ่มอาจารย์ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 4 ท่านเห็นด้วยกับการปนภาษา แต่อีก 1 ท่านมีความคิดเห็นเป็นกลางคือแบ่งรับแบ่งสู้ไม่ได้แสดงความเห็นชัดเจนลงไปว่าเห็นด้วยสังเกตจากคำพูดที่ว่า “ก่อนอื่นเราต้องรู้ว่าเราพูดคำไหนและพูดกับใคร อย่างอาจารย์คุยกันตามห้องนี้ลองมาจตุลิตี แทบจะจดไม่ทัน อย่างในการเรียนการสอนต้องดูว่าถ้าจะ mix เด็กจะรู้เรื่องไหม.....” จากที่ยกมาแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ท่านนี้ไม่ได้แสดงความเห็นอย่างชัดเจนว่าเห็นด้วยแต่ตอบโดยมีเงื่อนไข คือต้องดูจากคู่สนทนาเป็นหลัก ส่วนในสาขาวิชาภาษาไทย อาจารย์ 2 ท่านไม่เห็นด้วยต่อการปนภาษา อีก 2 ท่านมีความคิดเห็นเป็นกลาง มีเพียงท่านเดียวเท่านั้นที่เห็นด้วยต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย กลุ่มที่ไม่เห็นด้วยเป็นเพราะทัศนคติที่ต้องการอนุรักษ์ภาษาไทย เนื่องจากเป็นภาษาประจำชาติ จึงต้องการรณรงค์ให้มีการใช้ภาษาไทยมากกว่าสนับสนุนให้ใช้การปนภาษา อีกทั้งเนื้อหาวิชาที่เป็นภาษาไทย ผู้เรียนและผู้สอนต่างก็เป็นคนไทย จึงมีทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยต่อการปนภาษา ส่วนที่เห็นด้วยเนื่องจากยอมรับว่าในปัจจุบันนี้มีการใช้การปนภาษาจริง

ดังนั้นจึงไม่ชัดเจนที่จะมีการใช้การปนภาษาในการสนทนาหรือในบทเรียน และอีก 2 ท่านแสดงความคิดเห็นเป็นกลาง คือมีความเห็นว่าตนเองไม่ค่อยใช้ ถ้าใช้จะใช้คำยืม และเห็นว่าการใช้การปนภาษาไม่ใช่สิ่งผิดแต่มีข้อเสนอแนะว่าไม่ควรใช้จนละเลยการพูดภาษาของตนเอง

5.3 เปรียบเทียบพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของพฤติกรรมในการปนภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา จะเห็นได้ว่าทั้ง 3 สาขาวิชาที่มีพฤติกรรมในการปนภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์กลุ่มตัวอย่างทุกท่านจะมีทัศนคติที่ดีต่อการปนภาษา ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่าง 4 ท่าน เห็นด้วยต่อการปนภาษา ในขณะที่อีก 1 ท่านมีความเห็นเป็นกลาง ส่วนในสาขาวิชาภาษาไทย มีผู้ที่เห็นด้วยต่อการปนภาษาเพียง 1 ท่าน อีก 2 ท่านมีความเห็นเป็นกลาง และอีก 2 ท่านที่เหลือไม่เห็นด้วยที่สาขาวิชาภาษาไทยจะใช้การปนภาษาในการเรียนการสอน เนื่องมาจากเหตุผลตามที่กล่าวมาแล้ว

ดังนั้นในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบในแต่ละสาขาวิชาทั้งในส่วนของพฤติกรรมในการปนภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา จึงขอแสดงตารางการเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมในการปนภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาดังนี้

ตารางที่ 14

เปรียบเทียบพฤติกรรมการปนภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา

สาขาวิชา	ข้อความที่ปนภาษา	ร้อยละ	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	กลาง
ภาษาอังกฤษ	194	4.93	4	-	1
รัฐประศาสนศาสตร์	119	2.86	5	-	-
ภาษาไทย	44	1.07	1	2	2
รวม	256	8.86	10	2	3

จากตารางที่ 14 ผู้วิจัยจะขอวิเคราะห์โดยรวมทั้ง 3 สาขาวิชาเพื่อให้เห็นผลของการเปรียบเทียบที่ชัดเจนกล่าวคือจากผลการวิเคราะห์โดยศึกษาจากข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและทัศนคติในแต่ละสาขาวิชาที่มีต่อการปนภาษานั้น สามารถกล่าวได้ว่ามีความขัดแย้งกันในสาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ กล่าวคือสาขาวิชาที่ทำการปนภาษามากที่สุดคือสาขาวิชาภาษา

อังกฤษ ซึ่งทำการปณภาษาทั้งสิ้น 194 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 4.93 แต่กลับมีทัศนคติที่เห็นด้วยกับการปณภาษาเพียง 4 ท่าน ส่วนอีก 1 ท่านมีความคิดเป็นกลาง ในขณะที่สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ทำการปณภาษาทั้งสิ้น 119 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 2.86 แต่ทุกท่านเห็นด้วยกับการปณภาษา ผู้วิจัยเห็นว่าถ้าสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มีความเห็นหรือมีทัศนคติที่ดีต่อการปณภาษานั้นน่าจะหมายถึงสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ควรจะทำการปณภาษามากที่สุด คือมีอัตราที่มากกว่าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนในสาขาวิชาภาษาไทย พฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการพูดปณภาษานั้น พอจะสรุปได้ว่ามีความสอดคล้องกัน กล่าวคือจากจำนวนคำทั้งสิ้น 4114 ข้อความ มีการปณภาษาทั้งสิ้น 44 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 1.07 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติทางลบต่อการปณภาษา 2 ท่าน ความเห็นเป็นกลาง 2 ท่าน อีก 1 ท่านเห็นด้วยกับการปณภาษา ดังนั้นอัตราส่วนคือร้อยละ 1.07 จึงเป็นอัตราที่เหมาะสมกับทัศนคติที่หลากหลายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 ท่าน ผู้ที่มีความเห็นเป็นกลางก็น่าจะมีการใช้การปณภาษาบ้าง ผู้ที่เห็นด้วยกับการปณภาษาก็จะมีการใช้การปณภาษาในการเรียนการสอน ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการปณภาษาก็อาจจะไม่ใช้การปณภาษาในการเรียนการสอน เพราะจากการวิเคราะห์โดยรวมในกลุ่มสาขาวิชาภาษาไทยทั้ง 5 ท่าน มีการใช้การปณภาษาคือ 16 ข้อความ 14 ข้อความ 10 ข้อความ 3 ข้อความ และเพียง 1 ข้อความ รวมทั้งสิ้น 44 ข้อความ

ดังนั้นในส่วนของพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการปณภาษานั้น จึงนับได้ว่าเป็นประเด็นที่น่าสนใจมากประเด็นหนึ่ง ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะศึกษาในส่วนนี้โดยขยายจากการวิเคราะห์รวมทั้ง 5 ท่าน เป็นการวิเคราะห์พฤติกรรมในการสอนจริงกับทัศนคติที่มีต่อการปณภาษาโดยวิเคราะห์แต่ละท่านทั้ง 15 ท่านว่าในการตอบคำถามเกี่ยวกับทัศนคติเมื่อถูกสัมภาษณ์จะมีความสอดคล้องหรือขัดแย้งต่อพฤติกรรมจริงในขณะที่ทำการสอน จึงขอแสดงตารางการเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมในการปณภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปณภาษา ซึ่งแสดงเป็นรายบุคคลตามสาขาวิชา รวมทั้งค่าร้อยละปณภาษาของแต่ละคนในชั่วโมงสอน จำนวนข้อความที่ปณภาษา จำนวนข้อความทั้งหมด และทัศนคติที่มีต่อการปณภาษา ค่าร้อยละที่ได้มาจากการคำนวณหาค่าร้อยละในการปณภาษาภายในชั่วโมงสอนของแต่ละท่าน วิธีการหาค่าร้อยละมีดังนี้

$$\text{สูตร} \quad \text{ร้อยละ} = \frac{n}{N} \times 100$$

เมื่อ n แทน ข้อความที่ปณภาษาของแต่ละท่าน
 N แทน ข้อความที่แต่ละท่านพูดในการสอน

เช่นในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ท่านที่ 1 พูดปณภาษาในชั่วโมงสอนทั้งสิ้น 54 ข้อความ จากจำนวนข้อความทั้งหมด 792 ข้อความ ดังนั้นค่าร้อยละจะเท่ากับ

$$\text{ร้อยละ} = \frac{54}{792} \times 100 = 6.8181 = 6.82$$

792

ดังนั้นร้อยละของอาจารย์ท่านที่ 1 ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จึงมีค่าเท่ากับ 6.82 ต่อไปนี้จะเป็นตารางเปรียบเทียบพฤติกรรมในการป็นภาษาและทัศนคติที่มีต่อการป็นภาษา แยกเป็นรายบุคคล ตามสาขาวิชา

ตารางที่ 15

เปรียบเทียบพฤติกรรมในการป็นภาษาและทัศนคติที่มีต่อการป็นภาษา แยกเป็นรายบุคคล

สาขาวิชา	ร้อยละ	ข้อความที่ป็นภาษา	ข้อความทั้งหมด	ทัศนคติ
รัฐประศาสนศาสตร์				
ท่านที่ 1	6.82	54	792	เห็นด้วย
ท่านที่ 2	2.62	22	840	เห็นด้วย
ท่านที่ 3	2.17	19	875	เห็นด้วย
ท่านที่ 4	1.48	14	948	เห็นด้วย
ท่านที่ 5	1.42	10	705	เห็นด้วย
รวม	14.51	119	4160	
ภาษาอังกฤษ				
ท่านที่ 1	5.18	43	829	เห็นด้วย
ท่านที่ 2	5.58	43	770	เห็นด้วย
ท่านที่ 3	5.75	40	695	เห็นด้วย
ท่านที่ 4	5.18	36	825	เห็นด้วย
ท่านที่ 5	2.69	22	819	กลาง
รวม	24.38	194	3938	

สาขาวิชา	ร้อยละ	ข้อความที่ปนภาษา	ข้อความทั้งหมด	ทัศนคติ
ภาษาไทย				
ท่านที่ 1	2.60	16	615	เห็นด้วย
ท่านที่ 2	1.50	14	931	กลาง
ท่านที่ 3	1.07	10	927	กลาง
ท่านที่ 4	0.38	3	796	ไม่เห็นด้วย
ท่านที่ 5	0.12	1	845	ไม่เห็นด้วย
รวม	5.67	44	4114	

จากตารางที่แสดงข้างต้น เมื่อเปรียบเทียบอัตราร้อยละของความถี่ในการปนภาษากับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของอาจารย์แต่ละท่าน ผู้วิจัยพบว่าเป็นการยากที่จะสรุปว่ามีความขัดแย้งหรือสอดคล้องกับความเห็นที่มีต่อการปนภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงตีความอัตราร้อยละของความถี่ในการปนภาษาของแต่ละคนเป็นลักษณะพฤติกรรมที่สามารถเปรียบเทียบได้กับทัศนคติ กล่าวคือจะตีความเป็นพฤติกรรมในการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยแบบ ปนมาก ปนปานกลาง และปนน้อย

ในการตีความค่าดังกล่าว ผู้วิจัยคำนวณค่าเฉลี่ยรวมของทั้ง 3 กลุ่มสาขาวิชาที่ทำการปนภาษา ค่าเฉลี่ยรวมของร้อยละซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.97 โดยที่คะแนนสูงสุดหรือร้อยละที่มีการใช้การปนภาษามากที่สุดคือ 54 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 6.82 จากสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ และคะแนนต่ำสุดหรือจำนวนที่มีการใช้การปนภาษาน้อยที่สุดคือ 1 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 0.12 จากสาขาวิชาภาษาไทย เมื่อได้ค่าเฉลี่ยรวมคือ 2.97 แล้ว ผู้วิจัยได้กำหนดช่วงออกเป็น 3 ช่วงคือ

1. ปนมาก หมายถึง มีการใช้การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ในการเรียนการสอนมาก
2. ปนปานกลาง หมายถึง มีการใช้การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ในการเรียนการสอนปานกลาง
3. ปนน้อย หมายถึง มีการใช้การปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนน้อย

ในการกำหนดช่วงทั้ง 3 ช่วงนั้น ผู้วิจัยกำหนดโดยพิจารณาจากค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดของ ร้อยละในการพูดปนภาษา อีกทั้งค่าเฉลี่ยรวมของร้อยละใน 3 สาขาวิชาเป็นเกณฑ์ ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วสามารถกำหนดช่วงได้ดังนี้

≥ 4.58	ปนมาก
2.36 - 4.58	ปนปานกลาง
≤ 2.35	ปนน้อย

เมื่อได้ค่าเฉลี่ยรวมและกำหนดช่วงทั้ง 3 ได้แล้ว ผู้วิจัยจะนำค่าเหล่านี้ไปตีความพฤติกรรม การปนภาษาของอาจารย์แต่ละสาขาวิชา โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ

ปนมาก	หมายถึง การปนตั้งแต่ร้อยละ 4.58 ขึ้นไป
ปนปานกลาง	หมายถึง การปนตั้งแต่ร้อยละ 2.36 ถึงร้อยละ 4.38
ปนน้อย	หมายถึง การปนตั้งแต่ร้อยละ 2.35 ลงมา

เมื่อตีความพฤติกรรมแล้ว ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบทัศนคติกับพฤติกรรม หากทั้ง 2 สิ่ง สอดคล้องกัน ผลการเปรียบเทียบจะเป็นดังนี้

เห็นด้วย	: ปนมาก
กลาง	: ปนปานกลาง
ไม่เห็นด้วย	: ปนน้อย

ต่อไปนี้จะแสดงการเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมกับทัศนคติ ที่มีต่อการปนภาษาของ อาจารย์ทั้ง 3 สาขาวิชา

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบทัศนคติกับพฤติกรรมในการปนภาษาของอาจารย์จากสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งตีความได้จากค่าร้อยละของการปนภาษาของแต่ละคน พฤติกรรมการปนภาษาแบ่งได้เป็น ปนมาก ปนปานกลางและปนน้อย ทัศนคติแบ่งเป็นเห็นด้วย ความเห็นเป็นกลาง และไม่เห็นด้วย ผลการเปรียบเทียบแสดงในตารางที่ 16 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 16

ทัศนคติและพฤติกรรมในการปนภาษาของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

รัฐประศาสนศาสตร์	ทัศนคติต่อการปนภาษา	ร้อยละ	พฤติกรรมการปนภาษา
ท่านที่ 1	เห็นด้วย	6.82	ปนมาก
ท่านที่ 2	เห็นด้วย	2.62	ปนปานกลาง
ท่านที่ 3	เห็นด้วย	2.17	ปนน้อย
ท่านที่ 4	เห็นด้วย	1.48	ปนน้อย
ท่านที่ 5	เห็นด้วย	1.42	ปนน้อย

จากตารางข้างต้น กล่าวได้ว่าพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษานั้นมีเพียง 1 ท่านที่มีความสอดคล้องกัน กล่าวคือท่านที่ 1 เห็นด้วยกับการปนภาษาและมีการปนภาษาในการเรียนการสอนโดยอยู่ในช่วงปนมาก ท่านที่ 2 มีทัศนคติต่อการปนภาษาและพฤติกรรมที่แสดงออกค่อนข้างสอดคล้องกัน กล่าวคือเห็นด้วยกับการปนภาษาและมีพฤติกรรมอยู่ในช่วงปนปานกลาง ส่วนท่านที่ 3-5 ทัศนคติกับพฤติกรรมมีความขัดแย้งกัน เนื่องจากมีทัศนคติที่ดีต่อการปนภาษาคือเห็นด้วยกับการปนภาษาแต่มีพฤติกรรมการปนภาษาอยู่ในช่วงปนน้อยเท่านั้น จะเห็นได้ว่าสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มีเพียงท่านเดียวที่มีความสอดคล้องระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมในการปนภาษาแม้ทุกท่านจะมีทัศนคติที่เห็นด้วยแต่ในพฤติกรรมจริงกลับมีเพียงท่านเดียวที่มีทัศนคติสอดคล้องกับพฤติกรรมในการปนภาษา

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

จากการเปรียบเทียบทัศนคติกับพฤติกรรมในการปนภาษาของอาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งตีความได้จากค่าร้อยละของการปนภาษาของแต่ละคน โดยใช้เกณฑ์ตัดสินเดียวกันกับที่กล่าวไว้ข้างต้น ผลการเปรียบเทียบจะแสดงดังตารางที่ 17 ต่อไปนี้

ตารางที่ 17

ทัศนคติและพฤติกรรมการปนภาษาของสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษ	ทัศนคติต่อการปนภาษา	ร้อยละ	พฤติกรรมการปนภาษา
ท่านที่ 1	เห็นด้วย	5.18	ปนมาก
ท่านที่ 2	เห็นด้วย	5.58	ปนมาก
ท่านที่ 3	เห็นด้วย	5.75	ปนมาก
ท่านที่ 4	เห็นด้วย	5.18	ปนมาก
ท่านที่ 5	ความเห็นเป็นกลาง	2.69	ปนปานกลาง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการปนภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาของสาขาวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์รวมของทั้ง 3 สาขาวิชา ผลการวิจัยพบที่มีความสอดคล้องกันระหว่างพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา โดยมีความสอดคล้องกันทั้ง 5 ท่าน กล่าวคือ 4 ใน 5 ท่านเห็นด้วยกับการปนภาษาและมีพฤติกรรมในการปนภาษาอยู่ในช่วงปนมาก อีก 1 ท่านมีความเห็นเป็นกลางต่อการปนภาษาและมีพฤติกรรมในการปนภาษาอยู่ในช่วงปนปานกลาง ดังนั้นผลการวิจัยจึงพบว่าพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาของสาขาวิชาภาษาอังกฤษนี้มีความสอดคล้องกันทั้ง 5 ท่าน ดังที่กล่าวมา

สาขาวิชาภาษาไทย

จากการเปรียบเทียบทัศนคติกับการปนภาษาของอาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย ซึ่งตีความได้จากค่าร้อยละของการปนภาษาของแต่ละคน โดยใช้เกณฑ์ตัดสินเดียวกับที่กล่าวข้างต้น ผลการเปรียบเทียบจะแสดงดังตารางที่ 18 ต่อไปนี้

ตารางที่ 18

ทัศนคติและพฤติกรรมการปนภาษาของสาขาวิชาภาษาไทย

ภาษาไทย	ทัศนคติต่อการปนภาษา	ร้อยละ	พฤติกรรมการปนภาษา
ท่านที่ 1	เห็นด้วย	2.60	ปนปานกลาง
ท่านที่ 2	ความเห็นเป็นกลาง	1.50	ปนน้อย
ท่านที่ 3	ความเห็นเป็นกลาง	1.07	ปนน้อย
ท่านที่ 4	ไม่เห็นด้วย	0.38	ปนน้อย
ท่านที่ 5	ไม่เห็นด้วย	0.12	ปนน้อย

จากตารางที่แสดงข้างต้น จะเห็นได้ว่าระหว่างพฤติกรรมในการแปลภาษา กับทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษา ในสาขาวิชาภาษาไทย 2 ใน 5 ท่าน มีความสอดคล้องกัน กล่าวคือท่านที่ 4 และ 5 มีทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยกับการแปลภาษาและมีพฤติกรรมในการแปลภาษาอยู่ในช่วงปานน้อย ส่วนอีก 3 ท่าน พฤติกรรมในการแปลภาษา กับทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษามีความขัดแย้งกัน กล่าวคือ ท่านที่ 1 มีทัศนคติที่เห็นด้วยกับการแปลภาษาแต่มีพฤติกรรมในการแปลภาษาอยู่ในช่วงปานกลาง ท่านที่ 2 และ 3 มีทัศนคติเป็นกลางต่อการแปลภาษาแต่กลับมีพฤติกรรมในการแปลภาษาอยู่ในช่วงปานน้อย จึงขัดแย้งกันระหว่างพฤติกรรมกับทัศนคติ ดังที่กล่าวมา

ดังนั้นจากข้อมูลที่ได้แสดงมาทั้งหมดในบทนี้ ทำให้ทราบว่าทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทยนั้น ถือเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่ง ซึ่งมุ่งศึกษาความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่มีต่อการแปลภาษาของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 สาขาวิชา ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมในการแปลภาษา กับทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษานั้น ไม่จำเป็นที่จะต้องสอดคล้องต้องกันเสมอไป ผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อการแปลภาษา อาจจะมีการใช้การแปลภาษาในอัตราต่างๆกัน ผู้ที่มีทัศนคติทางบวกต่อการแปลภาษาอาจแปลภาษาน้อยก็เป็นที่ได้ ดังที่ผู้วิจัยได้แสดงการวิเคราะห์จากตารางที่ 16-18 จะเห็นได้ว่าสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ทุกท่านมีทัศนคติที่เห็นด้วยกับการแปลภาษาอังกฤษในภาษาไทย แต่มีเพียง 1 ท่านเท่านั้นที่พฤติกรรมในการแปลภาษาอยู่ในช่วงปานมาก 2 ท่านอยู่ในช่วงปานกลาง อีก 2 ท่านอยู่ในช่วงปานน้อย ถ้าจะให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ทุกท่านที่เห็นด้วยกับการแปลภาษาควรมีพฤติกรรมในการแปลภาษาอยู่ในช่วงปานมาก ในสาขาวิชาภาษาไทย ผลการวิเคราะห์พบความขัดแย้งระหว่างพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษาเช่นกัน กล่าวคือ จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 ท่าน มีเพียง 2 ท่านที่มีความสอดคล้องระหว่างพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษา 3 ท่านที่เหลือมีความขัดแย้ง มีเพียงสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพียงสาขาวิชาเดียวที่ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษาทั้ง 5 ท่าน มีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ 4 ใน 5 ท่านเห็นด้วยกับการแปลภาษาและใช้การแปลภาษาอยู่ในช่วงปานมาก อีก 1 ท่านมีความเห็นเป็นกลางและมีพฤติกรรมในการแปลภาษาอยู่ในช่วงปานกลาง จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดในบทที่ 5 นี้จึงแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมในการแปลภาษา กับทัศนคติที่มีต่อการแปลภาษานั้น ไม่จำเป็นที่จะต้องสอดคล้องกัน